

**ÎNAINTEMERGĂTORI ȘI VESTITORI AI DOMNULUI
(MARCU 1, 1-8)**

**(PREDICĂ LA DUMINICA DINAINTEA BOTEZULUI
DOMNULUI)**

Preot dr. Ionel Popescu

„Gătiți calea Domnului, drepte
faceți cărările Lui” (Marcu 1, 3)

**THE FORERUNNERS AND THE PROCLAIMERS OF THE LORD
(MARK 1, 1-8)
(SERMON ON THE SUNDAY AFTER THE BAPTISM
OF THE LORD)**

Abstract: The Gospel according to St. Mark begins not with an infancy narrative like Matthew’s and Mark’s, but about thirty years after the Lord’s birth with the story of the final Old Testament prophet. Isaiah prophesied that God’s messenger would appear first and prepare the way for the Messiah. That messenger was John the Baptist.

The Baptist had two messages. He preached repentance and baptism for the forgiveness of sins. John also preached about the One who was coming after him, “the thong of whose sandal” he said he was unworthy to untie. This One, he preached, would bring a different baptism. It would be a baptism with the Holy Spirit, not merely an earthly baptism, but a heavenly one. In other words, he proclaimed the coming of the Messiah.

John’s baptism in water for the forgiveness of sins was about the admission and correction of moral failings not just for individuals, but for society as a whole. All the Old Testament prophets addressed injustice and John was no different. They all spoke truth to power. They preached sermons of fire and brimstone against the powers that be. They spoke out against oppression of the poor, widows, orphans, and all forms of inequality. The judgment the prophets said was coming on Israel was because of the faithlessness of the

people of God which was manifested in injustice, oppression and inequality in society. That is why many of the prophets were murdered. St. James echoes that message in the New Testament when he proclaims that true religion is the care of orphans and widows in their affliction. James was also a prophet in this social, moral sense.

Keywords: baptism, repentance, gospel, world, light, sin

Iubiți credincioși,

Sfânta Evanghelie citită astăzi, în Duminica dinaintea Botezului Domnului anunță, prin glasul proorocului Ioan Botezătorul, apropierea împărăției lui Dumnezeu. Sfântul prooroc înaintemergător și Botezător Ioan este numit de antecesorul său în misiunea profetică, Isaia, „glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui” (cap. 40, 3). Potrivit acestor profetice cuvinte, Ioan Botezătorul este crainicul, vestitorul sosirii mult așteptatului Mesia, al Mântuitorului pe care el însuși îl aștepta, propovăduind și spunând: „Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-i dezleg cureaua încălțămintelor” (Marcu 1, 7).

Prin viața sa ascetică și prin cuvântul său puternic, Ioan Botezătorul predică, de fapt, evanghelia înnoirii omului. El luptă, prin cuvânt și prin faptă, să-i smulgă pe oameni din ghearele Satanei, din păcatele care-i țin în întuneric, care-i depărtează de lumină, de adevăr, de dreptate, de iubire. El predică, de asemenea, evanghelia pocăinței, evanghelia iertării în urma căinței, a recunoașterii păcatelor, a mărturisirii lor: „Ioan boteza în pustiu, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor” (Marcu 1, 5), spune textul evanghelic citit azi.

Omul trebuie să-și aducă, deci, partea sa de contribuție, partea sa de trudă, de luptă cu păcatul, pentru a se face vrednic de iubirea și de jertfa cea mare a Cerului pentru el, prin Iisus Hristos. Aceasta a fost chemarea sfântului Ioan, aceasta a fost chemarea apostolilor și a sfinților, a martirilor și a tuturor mărturisitorilor lui Hristos: lupta împotriva întunericului din lume și din inimile oamenilor. Acesta a fost rostul prediciei de la Iordan a Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan, pe care, cu multă înțelepciune, a așezat-o sfânta Biserică dreptmăritoare în cea dintâi duminică după Anul Nou.

Dreptmăritori creștini,

Într-o lume în care la mare cinste erau rangul și neamul, în care cea mai lăudată putere era brutalitatea, în care cea mai căutată virtute era destrăbălarea și cea mai înaltă pietate era fățarnicia, *Proorocul Focului*, cum este numit Sfântul Ioan Botezătorul, îmbrăcat în haină din păr de cămilă, încins cu o curea împrejurul mijlocului, hrănindu-se cu lăcuste și cu miere sălbatică (Marcu 1, 6), biciuia necruțător păcatele, fără să ia în seamă că este vorba despre Irod

Antipa, de Irodiana, de farisei și de saducheii și predica pocăința „că se apropia împărăția cerurilor” (Matei 3, 2).

Și ca un îndreptar ce avea să străbată veacurile și să călăuzească viața tuturor celor ce aveau să primească focul curățitor și însuflețitor al dragostei lui Iisus, el spunea celor veniți să se boteze: „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.

Conștiința aceasta că și noi suntem chemați aici pe pământ să gătim calea Domnului, că avem misiunea sfântă de a-I netezi cărările, de a lupta din toată ființa noastră pentru a înlătura piedicile puse de cel rău, pentru a putea intra El, stăpânul flăcării curățitoare în suflete, Acela pe care Ioan prorocul îl aștepta ca să boteze cu „Duh Sfânt și cu foc” (Marcu 1, 8; Matei 3, 11), conștiința aceasta să rămână vie și puternică în sufletele noastre, pentru ca și noi să devenim înaintemergători ai Lui pentru mântuirea oamenilor, deoarece „acum securea stă la rădăcina pomilor și orice pom care face roadă bună se taie și se aruncă în foc”, spunea Ioan Botezătorul (Luca 3, 9).

La predica sfântului Ioan Botezătorul, puternică, impresionantă și emoționantă, mulțimile veneau la Iordan, din toate părțile Țării Sfinte, ca să fie botezate de el, însă mai mult de frica mâniei ce avea să vie și nu în urma unei temeinice pregătiri sufletești. De aceea, Ioan îi oprea pe oameni și le spunea cu tărie: „faceți întâi fapte vrednice de pocăință” (Luca 3, 8) și apoi veniți pentru a primi botezul pocăinței.

Completându-l pe sfântul evanghelist Marcu, sfântul Luca, „doctorul preaiubit”, cum îl numea apostolul Pavel, arată că și mulțimile erau conștiente de starea lor de păcătoșenie, de aceea alergând la Ioan Botezătorul îl întrebau: Ce să facem? Același lucru îl întrebau, de altfel, vameșii și ostașii, precum și toate categoriile de oameni. Iar sfântul Ioan răspundea fiecăruia după profesia sa, după slujba sa, după starea sa: „Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea”; vameșilor de atunci și de azi le spune să nu ia mai mult decât este rânduit, iar pe ostași îi sfătuia: „Să nu asupriți pe nimeni, nici să pârați și să vă mulțumiți cu solda voastră”. Și multe alte îndemnuri folositoare de suflet – spune sfântul Evanghelist Luca – adresa Proorocul Ioan Botezătorul poporului, propovăduind tuturor celor veniți să-l asculte vestea cea bună (Luca 3, 10-18).

Iubiți frați și surori în Domnul,

Sfântul evanghelist Marcu își începe scrierea sa cu impresionantele cuvinte: „Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 1, 1).

Cuvântul „evanghelie” este de origine grecească și se traduce prin „vestea bună”, „vestea cea bună a mântuirii neamului omenesc”, realizată prin viața și activitatea pământească a Domnului nostru Iisus Hristos.

Începutul acestei „vești bune” îl face proorocul sfânt Ioan Botezătorul. De aceea el mai este numit și Înaintemergătorul Domnului. Ce face el pentru aceasta? Vesteste apropierea împărăției lui Dumnezeu prin Acela, Căruia el nu se simte vrednic să-i dezlege cureaua încălțămintelor. Cum întâmpină el – și odată cu el și cei botezați în apa Iordanului – pe Mântuitorul? Cu fapte de pocăință și de umilință, de lepădare a egoismului și a mândriei, a nedreptății și a altor păcate. Unde propovăduiește el? În pustie. De acolo răsună glasul său puternic: „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.

Glasul pătrunzător al Sfântului Ioan Botezătorul se aude, de două milenii, din pustiul Iordanului până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Lumea modernă în care trăim și marile orașe suprapopulate ale civilizației veacului nostru reprezintă azi pustiul, golul spiritual imens, în care omul se simte un însingurat, un înstrăinat, un izolat. În pustiul acesta mare, sufletesc, un glas se aude și azi, precum odinioară glasul lui Ioan în pustie. Este glasul Bisericii care cheamă fără-ncetare lumea, pe toți oamenii, să se trezească din starea lor de păcătoșenie, să-și schimbe viața, să vină la mântuire, să întâmpine cu fapte de pocăință pe Cel ce s-a întrupat să aducă împărăția cerurilor pe pământ, pe Cel ce vine pentru botez la Ioan, ca să plinească „toată dreptatea” și Scriptura (Matei 3, 15).

Să ascultăm cu toții, la începutul acestui an, glasul Înaintemergătorului, pe care Biserica îl păstrează și îl repetă de două mii de ani ca singurul îndreptar de viață, care ne poate duce la mântuire: „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui”.

Gătiți calea Domnului, voi, slujitori ai Bisericii, prin îndoita voastră râvnă și stăruință în rugăciune, „pentru pacea a toată lumea” și în propovăduirea, „cu timp și fără timp”, a Evangheliei, într-o lume tot mai amenințată de război, într-o lume a dezechilibrului moral și economic, dominată de egoism, de individualism și de indiferentism religios.

Gătiți calea Domnului, voi, dascăli ai neamului, luminând mintea copiilor cu știința adevărată, în dragostea pentru adevăr, dreptate și iubire de semeni, de popor și de țară, de valorile spirituale și naționale.

Gătiți calea Domnului, voi, slujbași și conducători ai țării, ai poporului, căci „de la Dumnezeu sunteți rânduiți ..., stăruind în această slujire neîncetat” (Romani 13, 1 și 6), conducându-i pe oameni „nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urât, ci din dragoste” (I Petru 5, 2), căci Tatăl ceresc știe toate cele ascunse din inimile voastre.

Gătiți calea Domnului, voi, muncitori cu brațele și cu mintea, care trudiți pe ogoare și în fabrici, în instituții și în firme, căci, prin munca voastră cinstită în folosul celor mulți, sfințită prin rugăciune, vă apropiați tot mai mult de Fiul

teslarului din Nazaret, care a sfințit, prin munca lui până la 30 de ani bățaturile palmelor, sudoarea frunții, osteneala și truda.

Gătiți calea Domnului, voi, soților, tată și mamă, mulți truditori pe meleaguri străine, departe de locurile părintești, nu puțini cu copiii rămași acasă, la bunici sau la alte rudeni, cu dorul neostoit după părinții plecați departe, pe care-i întâlniți doar la Paști sau la Crăciun. Întăriți-vă în credință, aduceți-vă copiii lângă voi și sădiți-le credința în Dumnezeu în suflet, ca să crească precum niște „tinere mlădițe de măslin împrejurul mesei voastre”. Prin rugăciune neconținută, prin îndemnuri părintești și prin sfaturi bune, dar mai ales, prin exemplul personal, revărsați-le în suflet iubirea față de Dumnezeu și de Biserică, față de muncă cinstită și de adevăr, față de bine și de frumos, față de oameni și de țară, față de dreptate și de pace.

Gătiți calea Domnului, voi, tineri născuți din părinți creștini, când aduceți cinstire părinților, respectați pe cei ce vă învață binele, adevărul și dreptatea și vă străduiți ca, prin purtarea voastră demnă, să vă formați sub scutul credinței străbune, păzindu-vă pașii de toate alunecările spre păcat, pentru că „frica de Dumnezeu” este „începutul înțelepciunii” (Psalmul 110, 10) și „în depărtarea de cel rău stă priceperea” (Iov 28, 28).

Dacă în felul acesta dăm ascultare Glasului celui ce strigă în pustia lumii noastre moderne, glasului Bisericii, facem, cu adevărat, început bun Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos între oameni.

După botezul primit de la Ioan și după ispitirea în pustie, Iisus își începe activitatea Sa publică, chemând pe toți oamenii la mântuire: „Veniți Mine, toți cei osteniți împovărați”, se aude veacuri chemarea Domnului.

„Gătiți calea Domnului”, spune sfântul prooroc Înaintemergător și Botezător Ioan; „veniți la Mine” – este chemarea Domnului Hristos pentru cei păcătoși.

De răspunsul pe care-l vom da fiecare acestor două chemări, în mod liber, prin faptă și prin viață, de roadele vrednice de pocăință (Matei 3, 8), pe care le vom aduce sau nu le vom aduce, e legată nefericirea, durerea, neliniștea și pieirea sau fericirea, bucuria, pacea și mântuirea noastră în anul nou care a început.

Fie ca noi toți să răspundem pozitiv acestor două chemări mântuitoare, pentru ca binecuvântarea, puterea Cuvântului lui Dumnezeu, a focului curățitor prin Duhul Sfânt să rămână peste noi și în noi. Amin.